

[Undervisningsministeren.]

Jeg kan i øvrigt ikke give andet svar på det ærede medlems spørgsmål end det, jeg allerede har givet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helga Pedersen* til justitsministeren:

„Vil ministeren overveje at ændre reglen i færdselslovens § 16 om forbud mod at føre motordrevet køretøj i spirituspåvirket tilstand, således at påvirkning over en „fast promillegrænse“ som hovedregel medfører straf?“

Helga Pedersen: Jeg har tilladt mig at stille det spørgsmål, om den faste promillegrænse bør indføres i færdselslovens § 16, fordi jeg er kommet i tvivl om, hvorvidt den gældende regel virker tilfredsstillende. Hovedreglen i praksis er vel stadig, at der rejses tiltale ved en påvirkning på ca. 1 promille, og at sanktionen som udgangspunkt er ubetinget hæftestraf i 20 dage. Men der har efterhånden været en del sager med domfældelse og altså hæftestraf, hvor der var tale om en påvirkning ned til ca. 0,80 promille, og i den senere tid har der omvendt været frifindelser ved ret høje promiller, vist helt op til 1,61 promille.

Underrettsdomme af den art ændres vel for det meste i landsretten, men ikke altid. For nogen tid siden blev således en tiltalt med 1,41 promille frifundet også i landsretten. Den kliniske undersøgelse fandt ikke tiltalte påvirket, og retslægerrådet sagde, at der var ikke sikre holdepunkter for påvirkethed. Den pågældende havde drukket en del dagen før kørslen, og fra kl. 9 til ca. 4 om eftermiddagen havde han efter eget opgivende drukket 8 øl. Frifindelsesdomme af denne art vækker megen opmærksomhed, og de forringer lovens præventive virkning. De giver det indtryk, at der nok kan klares frisag, selv efter betydelig spiritusnydelse. Jeg hørte også for nylig om en sag, der endte med domfældelse, en sag, hvor tiltalte havde en promille på 1,81, men lægeerklæringen gik ud på, at han ikke var påvirket. Her var det andre beviser end lægeerklæringen, der medførte domfældelsen. Men man spørger jo, hvordan det ville være gået, hvis den skade ikke var

sket, som førte til pågribelsen; for hvis oplysningerne om den nedsatte reaktionsevne holder, er den pågældende lige farlig for trafikken, hvad enten der er sket noget under kørslen eller ej, og det afgørende er jo, hvilken almindelig fare den pågældende motorfører frembyder.

Betingelsen for at indføre en fast promillegrænse bør selvfølgelig være, at lægernes erfaringer ikke frakender promillegrænsen betydning. Sidst vi diskuterede spørgsmålet her i tinget, blev det oplyst, at reaktionsevnen nedsættes ved 0,30-0,40 promille, men der var dengang nogen tvivl om de foretagne forsøgs sikkerhed, og jeg kunne tænke mig, at der for den højtærede justitsminister foreligger senere oplysninger om sådanne forsøg.

For en ordens skyld tilføjer jeg, at man, hvis man vil overveje at indføre en fast promillegrænse, jo rører også ved spørgsmålet om at variere straffen. Der ligger utvivlsomt en præventiv virkning i den ubetingede frihedsstraf som den næsten eneste sanktion, men alle, der har deltaget i disse sagers afgørelse, har vel nok af og til følt denne regels usmidighed som en mangel. Hidtil har de fleste medlemmer af det høje ting haft den mening, som jeg også har haft, at den gældende lovs § 16 var den rigtige formulering, men uden for tinget er en række sagkyndige gået ind for promillereglen, således jo i sin tid flertallet i færdselsudvalget, det fællesnordiske udvalg, samt en række kendte jurister, som forhandlede spørgsmålet på det nordiske kriminalistmøde i 1952. Blandt disse var i øvrigt også folketingets ombudsmand, professor Hurwitz.

Jeg har i den seneste tid drøftet spørgsmålene med mange af dem, der har med disse sager at gøre, og det er mit indtryk, at der er mange, der føler, at den gældende ordning virker utilfredsstillende, og ville foretrække en fast promillegrænse.

Det er grunden til mit spørgsmål til den højtærede justitsminister.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Da spørgsmålet om straffereglen for berusede motorførere var til behandling i tinget i 1955, var det ærede medlem og jeg enige ued et flertal i folketinget om, at vi burde holde fast ved den fri bevisbedømmelse,